

Zempléni Múzsza

Christl Greller

Tökéletes harmónia

Meztelen hasát Férfi a terasz még napmeleg korlátjához nyomta. Egyszerre szokványos és szokatlan volt ez a nyaralás. Szokványos a felfogható dolgokban: tengerre néző szállodai szoba – homlokzata teliragasztva parányi teraszokkal. Tengerparti homok, nyugágyak, ragyogó testek, mellettük elhaladva napolaj-illat lengett belőlük.

Szokatlan a társaság miatt. Vele volt Nő, akivel a szabadságát töltötte – saját meglepetésére. Valaki, akit tulajdonképpen alig ismert. Ugyan mi volt az a két hét, amely során korábban a teniszklubban futólag találkoztak? Egy kis csevegés, egy kis szemforgatás, a játszmák közt szikráztatott személyi varázs, miközben konokul ráütött a labdára? S mégis olyan hamar felkérte erre a közös nyaralásra.

Önteltségből? Kockázatvágyból?

– Ó, igen? – tréfált Nő anélkül, hogy őt vagy magát komolyan venné. De tekintetét nem vonta ki az övéből.

– Csak ésszerű lenne. Az egyágyas szobák úgyis mindig drágábbak. – Ez az érv is eszébe jutott. Ám az ésszerűséghez mindennek semmi köze nem volt, ezt érezte ő is, miközben tekintetük még mindig keresztezte egymást. Ez inkább összetartozás volt, egy kimondatlan összhangzás, egy még felmértlen harmónia, már azóta, hogy az első szavakat váltották egymással.

Miért csapná be magát? Nő jól nézett ki, tetszett neki.

De nem emiatt volt. Tényleg voltak sokkal szebb női, az egyikkel több évig együtt is élt. De összhangnak nyoma sem volt köztük. Már az ízlésbeli viták a ruházatról, beszerzésekről – felörlők. Csak a moziról volt azonos véleményük – csekély alap az együttéléshez.

Ez itt egészen más. Milyen gyakran mondták a beszélgetés során: – Én is. – vagy: – Nekem is. – Kedvük telt benne, hogy közös tulajdonságokat fedezzenek fel, legyen az akár a Thomas Bernhard iránti lelkesedés, vagy Nőnek a – mások előtt titkolt – gyengéje olasz giccsekkel szemben.

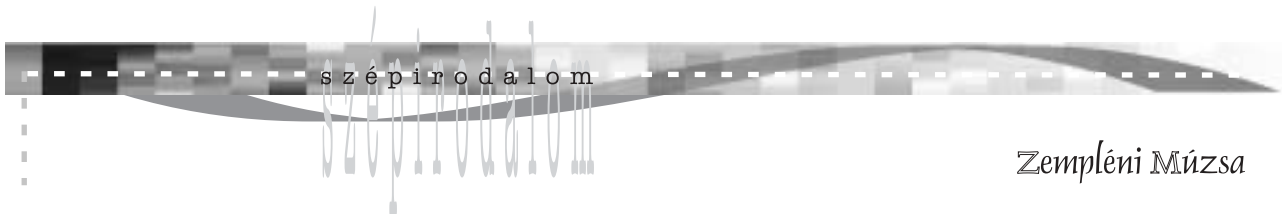
Ám sokkal több volt e mögött, mint ez a felszíni összhang. Testük és lelkük némán kitapintható együtt-létezése. Olyan harmónia, amilyenre mindig vágyott. Már rég nem magázták egymást, s az egymással szomszédos egyágyas lakosztályokat elválasztó ajtót nyitva hagyták. Szótlan szívremegés, tiszta egybecsengés. Férfinak úgy tűnt, mintha a sekély öböl langyos vizében úszna, s ugyanolyan langyos szellők lengenek körül, félig kábultan, az eszméletlenség peremén. Néha, amikor test a testen feküdtek, s Férfi a szívverést figyelte, nem tudta megállapítani,

2004. tavasz

48

hogy most a saját vére az, melynek lüktetését érzi, vagy Nőé.

Tökéletes harmónia.

Olyan volt, mint egy álom. Felébredt, de alig esett vissza a kábultságba, máris erőltette, hogy végigálmódja az álmát, holott közben szabadulni akart tőle.

Visszavonta tekintetét a tenger látványának végtelenségéből, s a puhán beálló estére eszmélt. A szálloda parkjából párijkukat kereső kabócák kétségbeesett ciripelése szállt fel hozzá. Egyedül volt.

Szüksége volt – kimondhatatlanul – arra, hogy egyedül legyen. S Nő, azzal a beleérző képességgel, mely csak a tökéletes harmóniából eredhet, biztosította:

– Számomra jó alkalom lenne – vélte derűsen – fodrászhoz menni.

Férfi felkapta a csomagját a szekrényről.

Úgy zuhant ebbe a kalandba, mint egy madár, mely öngyilkos szándékkal kidobja magát a fészekből vagy a fáról – testéhez szorított szárnyakkal, behunyt szemmel.

Sietős ujjakkal öltözött, s maradék holmiját a bőröndbe dobta. Egy kis szerencsével eléri az éjjeli vonatot Bécsbe. Kifizette a szobáját, s a megdöbbsent portás mellett elsietve, a surranó forgójajton át a taxihoz sietett.

A pályaudvar. Megkönnyebbülés. A magas üveg-acél csarnokok mint templomhajók, a bemondó hangja üresen visszhangzik, mint a hangszórón át mondott prédikációk. A nagy hirdetőablak, az embertömeg, melyben megbújhat és biztonságban érzi magát. Férfi mély lélegzetet vett, s érezte, hogy megnyugszik, miközben utat tört magának az utasok közt.

S akkor – mint egy villámfény – Nőre esett a tekintete. Itt állt – a sok ember közt – utazótáskái mögött, feléje fordult gyanútlanul, s felismerte őt. Férfi rábámult, mélységesen megrémülve, akárcsak Nő.

– Nő? – tört fel belőle.

– Férfi! – Nő sápadt volt, mint a sóbálvány, amilyennek Férfi még sohasem látta.

– Mit csinálsz... – hangja felháborodottra akart színeződni, de a szavak most, hogy rajtakapták, cserben hagyták.

Nő feszültsége alábbhagyott, s Férfi végignézhette, amint elernyed.

– És – te? – kérdezte Nő halkán.

Egymásra néztek, tekintetük illúziótlan. Aztán lehajolt Nőhöz, s óvatosan megcsókolta a száját.

– Viszontlá... Isten veled! Mindjárt indul a vonatom.

Nő bólintott.

– Én is utazom nemsokára. Isten veled...

(fordította: Balázs Ildikó)

hrisl Greller osztrák költő (1940)